

BORIS VIAN

Materinstvo

I

Ko se je René Lantulé zaljubil v Claudea Bédala, s katerim si je že nekaj tednov dopisoval prek male pošte v *Kino reviji*, še ni vedel, da je Claude fant. Pisala sta si zelo nežna pisma; rada sta imela iste igralce, se ukvarjala z istimi športi, oba sta oboževala ples... idila brez najmanjše senčice. Claude je živel na deželi in je le redko prišel v Pariz; Renéju je seveda poslal svojo fotografijo, ker pa je imel precej dolge lase, je René, pod vplivom mode, mislil, da gre za nekoliko emancipirano dekle (vsaj za provinco), ki si je skrivaj pred starši skrajšala lase. Pisava v pismih, bi rekli, bi sicer lahko razsvetlila Renéja... Vendar je bil on sam glede tega precej omahljiv in si ni upal česarkoli opaziti. Njuna dopisniška strast je trajala dolgo; potem pa se je zgodilo, da je moral Claude zaradi majhne dediščine priti v Prestolnico; René se je ves iz sebe od veselja odpravil na postajo s šopkom cvetja. Seveda, ker je pričakoval, da bo srečal dekle, Claudea ni spoznal, Claude pa je dobro vedel, kaj hoče, in tako se je seveda zgodilo, da sta se prijatelja poročila, kar je bilo v obdobju duhovne širine tistega časa nekaj povsem običajnega. René je imel na začetku sicer nekaj pomislekov, vendar ga je Claude po svoji vesti opozoril, da *Samedi-Soir* piše, da je v Saint-Germain-des-Prés videti le še homoseksualce, tako v Florette, v Tante Blanche kot pri Montati, in da moda, ki ji sledi tako širok krog intelektualne in umetniške mladine, ne bi mogla obstajati brez resne podlage. Sčasoma se je René navadil in s Claudeom sta kmalu sestavljala enega tistih prijaznih malih pederastičnih gospodinjev, ki so v čast tradicionalni francoski zvestobi in konformizmu.

II

Njuno življenje se je odvijalo brez zapletov. René Lantulé, ki ga je Claude nosil na rokah, je preživel dneve neizmerne sreče in je s pedantnim redom urejal njen dom. Bil je naravno nadarjen za kuhanje in se je s čuječno skrbjo posvečal vsem drobnim hišnim opravilom. Claude pa je kot inteligenten mladenič vložil dediščino v zanesljiv posel; čez dan je bil v pisarni in krmari je nadvse spretno, čeprav se je v resnici vozil z renaultom 4. Okrog šestih je uredil papirje, zaklenil predale in se napotil proti sladkemu domu, kjer ga je pričakoval René, štrikajoč kakšno cunjico.

Tam sta potem pod svetilko delala načrte za prihodnost in Claude je včasih čutil, kako se mu srce topi ob misli na *Kino revijo*, katere tedensko izdajo je bral s čustvom, ki je bilo podobno hvaležnosti.

III

Vendar je sčasoma, bolj ko se je njuno razmerje razvijalo, Renéjevo obnašanje postajalo čudno. Večkrat je Claude ob vrnitvi domov našel prijatelja žalostnega; čemernega obraza se je René komajda zmenil za njegove ljubeznive prijaznosti, ko mu je šaljivo našteval tisoč in eno pripetijo tistega dne. Včasih pa se je René celo obrnil stran, vstal, odšel iz dnevne sobe in se zaprl v svojo sobo. Sprva ni rekel Claude ničesar, nekega večera pa, ko je bil René videti še bolj zaskrbljen kot navadno, je počakal, da je prijatelj odšel v svojo sobo, potem pa prišel za njim. René je ležal na postelji, z glavo, zarito v blazino. Ko mu je položil roko na ramo, da bi ga potolažil, je Claude ugotovil, da René joka.

- Kaj pa je, zaklad moj? je vprašal Claude.
- Nič, je rekel René med ihtenjem.
- Kaj neki, radost moja, ljubezen moja, dušica draga?
- Nočem ti povedati... je zamrmral René.
- Povej mi, srček moj, je vztrajal Claude.
- Ne upam si, je rekel René.
- Daj no, ljubezen moja, povej...
- Sram me je povedati... je tiho rekel René.
- Da, daj, ljubica, povej že.
- Rad bi imel otroka, je rekel René.

In je spet zahteval v blazino. Claudeov obraz je izražal veliko zaprepadenost. Lahko bi celo rekli, da je bil nekoliko jezen. Ni odgovoril in odšel je iz sobe, da bi Renéju prikrikl slabo voljo.

IV

Seveda je bilo od tega trenutka dalje življenje težavno. Claude je bil nerazpoložen in izgubil je več poslov. Njun odnos je bil še naprej nenormalen, vendar niti René niti on sam nista bila več vesela kot prej. Claude je okleval, potem pa se je nekega večera odločil.

- Poslušaj, ljubezen moja. Ker ne moreš imeti otrok, bova pač enega posvojila.
- Oh! je rekel René in obraz mu je zasijal od sreče. Boš naredil to?

Ginjen zaradi prijateljeve sreče je Claude privolil.

- Kaj pa bi rad? je vprašal. Dečka ali deklico?
- Majhno deklico... je zamaknjen rekel René. Tako srčkane so! In navežejo se bolj na mamo.
- Prav, je rekel Claude, dobil boš majhno deklico.

René mu je skočil okrog vratu in po dolgem času sta spet preživela zelo prijeten večer. Claude je bil srečen in naslednjega dne mu je uspelo skleniti res lep posel. Vzel si je prosto popoldne in se odpravil na poizvedovanje.

Kmalu je ugotovil, da je zelo težko najti majhno deklico, ki bi jo bilo mogoče posvojiti. Vse, ki so mu jih ponujali, so bile premajhne; bal se je, da jih René ne bi mogel hraniti, otrok pa, ki ga mati ni hranila, je občutljiv, to vsi vedo. Povrh vsega so bili otroci beguncev že vsi nameščeni, pa tudi sadisti so jih veliko pobili, skratka, vladalo je veliko pomanjkanje. Tistega večera se je vrnil praznih rok in o svojem neuspešnem iskanju ni Renéju ničesar povedal. Dober teden se je potikal naokrog v upanju, da bo kaj našel. Tudi njegovi oglasi niso prinesli nobenega rezultata. Nazadnje so mu na komisariatu 14. okrožja nekaj ponudili. Bila je to nekoliko suhljata adolescentka z lepimi plavimi očmi in zanemarjenimi črnimi lasmi.

– To je vse, kar imam, je rekel komisar.

– Koliko je pa stara? je vprašal Claude.

– Sedemnajst, je rekel komisar, vendar jih ne kaže več kot štirinajst.

– To ni ravno tisto, kar bi rad, je rekel Claude, pa nič zato. Vzel jo bom.

Ko jo je peljal domov, jo je vprašal po imenu; ime ji je bilo Andreja. Svetoval ji je, naj Renéju reče, da je stara štirinajst let. Občutil je rahel gnus v prisotnosti osebe tega spola, vendar je pomislil na Renéjevo veselje in se razvedril. Sicer pa, drobna in nervozna kot je bila, je bila Andreja podobna fantu; kljub temu ji je bilo mogoče pod modrčkom jasno videti majhne prsi.

– Tole boš skrila, je rekel Claude in pokazal nanje.

– Kako? je vprašala Andreja.

– Preveži si jih s trakom, je predlagal Claude.

– Pa saj nimam tako velikih... se je uprla Andreja.

– Res je, je priznal Claude. Res nimaš velikih. Ampak vseeno, ogabno je.

– Zakaj ste me pa potem posvojili, je jezno vprašala Andreja, če se vam pa gnusim? Saj vas nihče ne sili!

– Daj no, je rekel Claude, ne jezi se. Nič neprijetnega nisem hotel reči. Boš videla, Renéju boš grozno všeč.

– Je to moja mama? je vprašala Andreja.

– Ja, je rekel Claude. Zelo nežna je.

Ko sta šla mimo razsvetljenih oken frizerskega salona, se je Claude vprašal, ali bi ne bilo dobro, da pelje Andrejo k frizerju, da bi bila ob prihodu lepša, vendar je pomislil, da bi Renéja s tem prikrajšal za edinstven užitek, da uredi deklico po svojem okusu.

Ker sta se bližala domu, je Claude ponovno prosil Andrejo, naj prikrije svoja leta.

– René je želela majhno deklico, je razložil. Zate to ničesar ne spremeni, če rečeš, da imaš štirinajst let, njo pa bo to tako razveselilo.

– Zelo radi imate mojo mamo, je rekla Andreja z občudovanjem. Samo nanjo mislite.

Claude si je obrisal sladko solzo radosti ob misli na Renéjevo veselje. Mali avto se je ustavil pred poslopjem, kjer sta stanovala.

– Prišla sva... je rekel.

– Kakšna lepa hiša! je občudujoče rekla Andreja.

Ubogi otrok je dotlej živel v bednih mestnih četrtih.

– Boš videla, je rekel Claude, kljub vsemu nekoliko ginjen ob deklčinih čustvih, dobro ti bo pri naju, tudi dvigalo imamo.

– O fino! je rekla Andreja. Končno eden, ki dela! In imela bom obleke.

– Ja, je rekel Claude, vendar ne pozabi... štirinajst let imaš... in igrala se boš s punčkami.

– Jah, je rekla Andreja, videti bom bedasta... pa kaj potem; navsezadnje se bo pač treba malo žrtvovati.

Imela je prirojeno zdravo pamet pariškega otroka.

V

Težko je opisati Renéjevo veselje, ko sta Claude in Andreja stopila skozi vrata malega stanovanja. Strastno je objel Andrejo, potem skočil Claudeu okrog vratu in ga navdušeno poljubil na usta. Andreja je malo začudeno gledala ta prizor.

– Tadva pa sta ta prava, si je mislila.

Potem je na glas dodala:

– Kje je moja mama?

– To sem jaz, ljubezen moja, je rekel René, izpustil Claudea, objel Andrejo in jo zasul z nežnostmi.

– A tako, je rekla Andreja, ne preveč presenečena. Imate kaj piščanca?

– Vse, kar boš hotela, ljubezen moja, veselje moje, dušica draga, je rekel René.

Claude se je, nekoliko prizadet zaradi poljubov, s katerimi je René obsul svojo novo hčerko, poskusil pošaliti, da bi skrnil bolečino.

– Piščanca? je rekel. Jih še nimaš dovolj?

Duhovita aluzija se je nanašala na komisariat. Andreja se je zasmejela in razložila Renéju, ki se je tudi smejal. Claude je kljub težkemu srcu vendarle občutil nekaj melanholičnega veselja ob pogledu na Renéjev sijoči obraz.

VI

Življenje v troje so si uredili brez težav. Odločili so se, da bo Andreja spala v Renéjevi sobi, ločeni od Claudeove – to je bilo bolj primerno. Claude je tako zdaj ob prihodu iz pisarne našel Renéja in hčerko, kako sta bila vedno zaposlena s čim novim. Andreja je oboževala svojo novo mamo. Zaradi plahosti, ki je pri deklicah njene starosti opravičljiva, jo je klicala »teta René«. René sam pa je tudi nenehno hvalil Andrejo. Povedati moramo tudi, da je Andreja zaradi Renéjevega in Claudeovega dobrega ravnanja postala prekrasna oseba, lepo rejena, živahnega pogleda in posmehljivih ust. Claude ni mogel dolgo prikrivati resnične starosti njune varovanke, vendar to Renéja sploh ni spravilo v slabo voljo, videti je bilo celo, da ga je pomirilo. Vsak dan so se vrstila nova darila; lak za nohte, klobuček, par lepih čevljev, par nogavic; Andrejino življenje je postalo en sam neskončen praznik. Kadar je šla z Renéjem nakupovat v elegantne trgovine na ulici Royale ali v četrto Saint-Honoré, se redki mimoidoči niso ozrli za njo, vsi so bili očarani nad njeno milino in nad ognjem njenih pogledov. Njena izobrazba, ki je bila dolgo zanemarjena, je bila zdaj izpopolnjena na najprimernejši način in njen nekoliko robati jezik je izbrusilo izbrano izražanje obeh prijateljev. Povrh vsega je oboževala kino, kar je predstavljalo dodatno vez med tremi ljubečimi se bitji.

Zdaj, ko je poznal hčerkino pravo starost, René ni več odlašal in jo je peljal k slavnim modnim kreatorjem, predvsem k Pierru Balpognu, ki ga je spoznal v klubu

Saint-Germain-des-Pieds. Ko je prihajal na pomerjanja, je René odkril svojo nadarjenost za modno oblikovanje. Večkrat je pod Balpognevim vodstvom sam nabral v gube dragocene tkanine okrog posvojenkinih okroglih bokov, ko je stala v čipkasti kombineži med uslužbenci, in zdelo se je, da neskončno uživa tako opravljena kot diva. Balpogne je na vso moč spodbujal Renéja, ki ga je ta očarljivi poklic, za katerega ga je narava obdarila, zelo privlačil. Zvečer je doma Claudea zabaval z opisovanjem zmenkov pri Balpognu. René si je kupil nekaj pribora za šivanje in nekaj dobrega blaga in pogosto je, namesto da bi jo peljal ven, slekel Andrejo v njeni sobi in na njej pomerjal svoje nove modele. Andreja je bila v začetku zelo navdušena; sčasoma pa je postajala skoraj plašna; ko ji je zdaj René nežno slekel obleko in spodnje perilo, da bi na njej pomeril kos težke satenaste ali spreminjaste tkanine, je sklanjala glavo, si z rokami zakrivala prsi in sramežljivo stiskala bedra. Res je tudi, da ji je René pomerjal obleke z vedno večjim veseljem in njegove roke so se dolgo mudile pri glajenju gub okrog posvojenkinih oblin. Nekega lepega dne pa, ko ni več zdržal, jo je poljubil na ustnice na tako pomenljiv način, da se je deklica vznemirila in mu, ob spominu na kdove kateri dogodek iz njenega žalostnega prejšnjega življenja, vrnila poljub tako strastno, da se je René skoraj onesvestil. Ker se niti eden niti drugi nista mogla ustaviti, sta se opijala z vedno drznejšimi nežnostmi, tako da sta se pol ure kasneje prebudila iz ekstaze v naročju (in mednožju) eden drugega in so Andrejine črno obrobljene oči izražale zadovoljstvo, ki ga je vzela povsem zares. René sam pa si ni želel drugega kot začeti znova; in ji je to v naslednjih dveh urah tudi dokazoval.

Odslej je bilo težko nadaljevati nekdanje življenje; René se je zvečer vedno redkeje pridružil Claudeu in je vso svojo gorečnost hranil za Andrejo; način, kako so si uredili skupno življenje, in dejstvo, da je Andreja spala v Renéjevi sobi, sta še podpirala te obsodbe vredne odnose. René je zdaj delal z Balpognem, ki ga je vedno imel za svojega, mu razkrival poklicne skrivnosti in ga tudi redno plačeval. Andreja se je zaposlila kot manekenka pri Diargentu, slavnem kreatorju; in René je s pridom uporabljal nasvete, ki jih je vsak dan dobila.

René ni mogel dolgo prikrivati Claudeu svojega dokončnega razvoja in globoke spremembe, ki se je zgodila v njem. Claude je bil zelo prizadet zaradi tega nerazumljivega položaja in niti njegove prošnje niti grožnje niso mogle odvrniti Renéja od odločitve, da bo živel od svojega dela in seveda z Andrejo. Razšla sta se spomladi naslednjega leta. In kar je najbolj škandalozno, tožba, ki jo je vložil Claude proti Renéju zaradi zapustitve zakonskega bivališča, je bila odločena v Renéjev prid, poleg tega mu je bila zaupana tudi skrb za otroka. Edino v Franciji, deželi razkrajajoče morale, lahko pred očmi in z vednostjo vseh pride do podobnih grozot.

Impotentnež

I

Vsak večer je v knjižnico kluba Saint-Germain-des-Prés prihajal eleganten mladenič, ki se je imenoval Avrelij Verkhoiansk in se je predstavljal za eksistenca- lista; iz tega je razvidno, da je trpel zaradi rahlega manjvrednostnega kompleksa, vendar je to po najboljših močeh skrival pod izvezenim škapulirjem, in kadar se je pojavilo simpatično dekle, ni zamudil priložnosti, da je ne bi potrepljal po zadnjici in se skupaj z njo zasmeljal z ostrim, nosljajočim smehom pristnega spreobrnjenca. Avrelij je dobival od staršev izdatno mesečno podporo, ki mu je omogočala, da je lahko skoraj redno študiral in vendarle nekaj veljal v Saint-Germainu, kjer tistih, ki ne pijejo, ne vidijo radi (resnici na ljubo je treba povedati, da zadostuje pitje Perriera in neškodljivih sokov, da veljate za poštenega človeka; pomembno je piti, pa čeprav mleko). Avrelij je torej pogosto pil in se spoprijateljil z barmanom Louisom Barucqom, zelo privlačno osebnostjo, katere odsotnost so ob nedeljah vsi obiskovalci soglasno objokovali; vendar je bilo še kako potrebno, da si je Louis odpočil. Dodajmo še, da je Louisova sestra, slavna umetnica z imenom Lesette, včasih prišla v bar in da se je Avrelij vanjo zaljubil; morda od tod izvorna zgodba, ki jo boste prebrali; vendar nam Avrelijeva diskretnost glede motivov za njegovo neverjetno obnašanje prepoveduje, da bi z želeno gotovostjo sklepali v tej smeri.

Nekega večera, torej, se je Avrelij, sedeč v enem od vedno polomljenih visokih zelenih stolčkov v baru knjigarne, pomenkoval z Louisom. Ura je bila enajst, in ker je bila največja gneča že mimo, je Louis z Avrelijem pokušal »jagodni blisk«, ki se pripravi kot Aleksandro, le da se kakavni liker zamenja z enako količino »Fraise Succès«, ki ga izdeluje L'Héritier-Guyot; skratka: tretjino sveže smetane, tretjino konjaka, tretjino jagodnega likerja zmešate z ledom v mešalniku, nalijete v kozarce in popoprate, če vam srce poželi. Ker je bilo svežo smetano težko dobiti, jo je Louis zamenjal s sladkanim mlekom v prahu, vendar je bil napoj kljub temu slasten. Avrelij je ravno popil šesti jagodni blisk in začel poželjivo pogledovati svojo sosedo, prekrasno rjavolasko s srnjimi očmi, ki je odkrito pila svoje enajsto žganje in se spraševala, kako se bo vse to končalo, ker sta bila namreč oba prijatelja, ki sta jo spremljala, že pomilovanja vredno pijana. Ob pogledu na strast, ki je kalila Avrelijev pogled, se je Louis vmešal.

– Gospodična Miranda...

– Ja? je vprašala lepotica, ki ji je bilo ime Miranda Chenillet.

– Si lahko dovolim, da vam predstavim enega svojih najboljših gostov...

– Daj no, ga je prekinil Avrelij, izumitelj jagodnega bliska sem, pa me nimaš niti za prijatelja?

– Oh! Opravičujem se ti, je rekel Louis, gospodična Miranda je zanesljivo razumela, da ji ne predstavljam kogarkoli.

Avrelij je z naraščajočo vznemirjenostjo motril dekolte svoje sosede, ki se je vzravnala in je bilo tako brez navora moč videti njen modrček.

– Dober večer, je rekla Miranda in se obrnila k Avreliju. Ste pijani?

To je Avrelija malo pretreslo. Misli je, da prenaša pijačo kot odrasli.

– Se vidi? je razdraženo vprašal.

– Sploh ne, je rekla Miranda. Nisem tako mislila, vendar onadva sta, in ker mi gre to na živce, sem imela to v mislih.

In pokazala je na svoja prijatelja.

– Skratka, je posegel vmes Louis, ki je bil vedno na mestu, gospodična Miranda te sprašuje, ali bi jo lahko spremil domov.

– Pa imate veliko posteljo? je Avrelij vprašal Mirando.

V Saint-Germain-des-Prés si lahko lahkoživ v besedah, to nikogar ne pretrese.

– Vsekakor, je odgovorila Miranda in sprejela igro; a vedite, da je to slaba kupčija, sem namreč popolnoma frigidna.

– To je pa kot naročeno, je rekel Avrelij in prisilil se je, da je njegov obraz izžareval veselje dobrega družabnika. Jaz, jaz sem pa impotenten. Toda védite, popolnoma impotenten!

Louis, ki ju je poslušal s prijaznim nasmeškom, je videl, da gre vse kot po maslu, in se je zato posvetil drugim gostom.

Avrelij si je podrobno ogledoval Mirandin obraz. Imela je lepo medlo polt, čisto malo prifrknjen nos, kljub modi srednje dolge lase, slabo oblikovana usta, ki so bila morda prav zato privlačna. Ker jo je videl hoditi, je vedel tudi to, da je vitka in visoka, in v tistem trenutku je ugotovil, da njeni tanki prsti ne kazijo nepravilnega šarma celote. Ker mu je jagodni blisk vlil pogum, si je drznil prilastiti si Mirandino desnico in jo ponesel k ustnicam. Ona roke ni umaknila.

– Veste, je rekel, da je ležati skupaj, ne da bi kaj počeli, nekaj izrednega?

– Seveda vem, je rekla Miranda.

– Drug poleg drugega... je rekel Avrelij.

– Popolnoma gola... je rekla Miranda.

– Brez dotikanja... je rekel Avrelij.

– Ne... komaj da se dotikaš... rahlo se dotikaš.

– Vendar brez poljubljanja... je rekel Avrelij.

– Ah, ne, je protestirala Miranda, ves čas se poljubljaš. Brez tega, kakšen smisel ima vse skupaj. Če si frigiden, še ni rečeno, da se ne moreš poljubljati...

– Vendar je to vse, kar počneš... je zatrdil Avrelij.

– To je vse, je pritrdila Miranda.

Avrelij je potegnil iz svojega kozarca košček ledu, ki je ostal na dnu, in ga podržal med prsti. Ko so se ohladili, si jih je z robcem obrisal in pogledal Mirando. Med ovratnikom njenega kostima in ušesno mečico je bil košček kože. Tja je položil kazalec. Miranda je močno vzdrhtela in nagnila glavo proti rami, da bi zadržala Avrelijevo roko, saj se ji je zdelo, da se že umika.

– To je tista vrsta stvari, ki jih impotentni radi počnejo, je rekel Avrelij. Pomislite samo, da bi vam lahko to naredil prav povsod.

Miranda ga je napeto gledala. Potem ga je potegnila k sebi in mu pritisnila na ustnice poljub nepozabne vrste v barvni in reliefni tehniki, dišeč, žameten, popoln.

Avrelij je moral sam sebi priznati, da njegove intimne reakcije niso reakcije impotentneža, vendar je, ker je hotel biti s tako spoštovanja vrednim dekletom pošten, začel prostovoljno misliti na Paula Claudela in se skoraj v trenutku pomiril. Gidea si je prihranil za še težje trenutke.

– No torej, je rekel, prepričan sem, da sva si v bistvu vi s svojo frigidnostjo in jaz s svojo impotenco izbrala pravo pot naslade.

Ni bil nezadovoljen s svojo izjavo in občutek se je še povečal, ko je Miranda vstala.

– Spremite me domov... je rekla.

Vstal je, ji pomagal obleči rdeč plašč in ji sledil do vrat, ki jih je pridržal široko odprta.

– Na svidenje, Louis, je zavpil Avrelij.

Potem so se steklena klubska vrata vrnila na svoje mesto in Avrelijev zadnji pogled je bil namenjen Toniju, staremu gostu, ki se je, sedeč kot po navadi sam za mizico, široko nasmihal in si pripovedoval strogo zaupne zgodbe, pri tem pa ves prepričan majal z glavo.

II

– Tukaj sva... je rekla Miranda

Taksi se je ustavil. Avrelij je plačal, pustil izdatno napitnino in se pridružil rjavolaski v trenutku, ko se je začela vzpenjati po stopnicah.

– V tretjem stanujem, je rekla.

– Odlično, je rekel Avrelij.

– Pa ste vsaj res impotentni?

– Zagotavljam vam, je rekel Avrelij.

In imel je namen ostati iskren. Sicer pa se Paul Claudel še nikoli ni izneveril svoji vlogi. Sledil je Mirandi v njeno sobo. Bilo je prijetno toplo. Odvrgla je plašč in čevlje.

– Bi radi kaj popili? Kavoj?

– Po kavi ne bom mogel spati, je rekel Avrelij, in verjetno bi me razdražila.

– Slecite se in lezite v posteljo, je rekla Miranda. Pridružila se vam bom.

Avrelij si je odvezal čevlje in jih namestil pod posteljo, potem je odložil suknjič, kravato in hlače, ki jih je obesil čez naslonjalo stola, na katerega je položil še suknjič in kravato, srajco, nogavice ter ekstra trde gate in bil popolnoma gol. Ker se je zadrževal, da ni mislil na Mirando, mu je uspelo, da je ostal spodoben, čeprav povsem proporcionalen.

Miranda ga je poklicala iz kopalnice.

– Ste že legli?

– Ja, je rekel Avrelij in se skril pod odeje in med rjuhe, če smo natančni.

Miranda se je vrnila. Nosila je droben trak, s katerim je imela na tilniku zvezane čudovite lase. Avrelij je opazil trd in plosk trebuh, neubogljive prsi in stegna, ki so bila v stičišču elegantno odeta s skrbno negovanim astrahanskim trikotnikom.

Avrelij si je, vznemirjen, ker je začutil svojega kompanjona, pripravljenega za igranje šotorčkov z zgornjo rjuho, priklical v spomin *Satenasti čevljiček*.

Carovna formula je takoj začela delovati in napetost je popustila.

Miranda se je prikradla k Avreliju.

Ojoj, zanj je bilo to kot stik z električno. Nikoli si ne bi mislil, da ima deklica tako nežno kožo. Zagodel je.

– Poljubite me, je rekla Miranda. Ničesar se nama ni treba bati, če se poljubiva. Ne bi rada takoj zaspala.

Tako, da je bil kar najbolj odmaknjen od nje, jo je Avrelij sramežljivo poljubil na lice. Ona je z obema rokama prijela njegovo glavo in prilepila usta na njegova. Avrelij je začutil gibkega demona pritiskati na zobe in si začel v mislih recitirati začetek *Marijinega oznanjenja*.

Bila je to dobrodejna ledena kopel za njegova razgreta ledja. Upal si je odgovoriti na Mirandine poljube in tako ugotovil, če je bil natančen, da je bilo tako še bolje. Zdaj je z glavo to izkoristil, njegovo telo pa je ostalo mirno.

Vendar se je Miranda bolj in bolj približevala in Avrelij je že začutil dotik trdih vršičkov njenih prsi.

Ker je ob dotiku začutil živo zadovoljstvo, se je Avrelij povsem približal in si, da bi se kaznoval, priklical v spomin prve vrstice *Ozkih vrat*.

Tokrat se mu je zazdel učinek skoraj pregrob. Vseeno je bilo treba spoštovati načelo stopnjevanja. Vrnil se je h Claudelu, si priklical Hervéja Bazina in pustil Gidea za rezervo.

Vendar je Miranda potisnila eno svojih dolgih nog med Avrelijeva kolena. Misli je, da bo umrl. Neusmiljen se je njegov dvojnik prebudil.

Zanesljivo je bilo doziranje Gide-Claudel najtežja operacija, kar se jih je Avrelij kdaj lotil. Z velikim naporom si je priklical *Nathanaëla* in *Zemeljsko hrano*, vendar je lahko pričakoval le prehodno sprostitev.

Miranda mu je šepetala nežnosti.

– Noro je, kako rada spim z impotentnimi, je strastno šepnila v nesrečnikovo uho, ga grizljala in nežno poljubljala.

Avrelij, pijan od tolikšne ljubezni, je hotel pokazati, da je kos položaju, in ostati tako brezspolen kot štor, vendar je nenaden stik Mirandinega očarljivega trebuha z njegovim izničil opustošenje veličastnega citata iz *Ponarejevalcev denarja*. V tistem trenutku je njegov bojni konj ušel z uzde in se namenil, da sam zavzame mesto, za katero je bil prepričan, da mu pripada.

Miranda je to opazila in je protestirala.

– Avrelij, poslušajte, imela sem vas za resnega fanta.

– Ampak, Miranda, je brbljal Avrelij, draga moja, prisegam, da se trudim po najboljših močeh.

– Dajte no, dragec... vzemite bromid.

Potem se je odmaknila in ubogemu izdajalcu obrnila hrbet. Vzvišeno upanje... Avrelij si je priklical *Žejo* gospoda Bernsteina in, v hipu zledenel, se je lahko zagovarjal z navidezno iskrenostjo. Približal se je Mirandi; ojoj, v trenutku, ko so se njegova stegna rahlo dotaknila obeh očarljivih okroglin, namenjenih, da omilita primitivnost tistega sedečega položaja, ki ni naraven za moške, grajene v višino, ki bi morali živeti v ležečem položaju, se je upornik spet oglasil.

Ker se je neumno počutil, se je Avrelij osvobodil odeje in vstal. Miranda je kuhala jezo.

– Miranda, ljubica, je rekel Avrelij povsem iskreno, vem, kaj je na mojem obnašanju vredno vse graje. Po nedavnih razočaranjih sem imel vso pravico misliti,

da se bo moje telo, kot tudi moj duh, brez napora uprlo živalskosti navadne telesne ljubezni; nocoj, po srečanju z vami, sem bil prepričan – sem še vedno prepričan – da je najvišja oblika strasti prav tista, ki lahko poveže impotentnega s frigidno žensko. Vi ste frigidni: videti je, da ima lahko ženska za to manj zaslug kot moški, ki se je prisiljen boriti proti določenim živčnim muham svojega organizma, ki mu jih je težko uspešno prikriti. Vendar bodo odslej vse moje moči usmerjene v to inertnost, ki me bo naredila vrednega vaše nežnosti. Zapuščam vas: nočem, da se ta večer, ki se je začel v čistosti, konča v sramoti in odvrtnem mešanju spolov. Zbogom, Miranda, delal bom v korist najine ljubezni.

Dostojanstveno se je oblekel. Miranda se ni premaknila, ko pa je bil pripravljen, da odide, je sedla na rob postelje. Nočna svetilka je v njenih spuščениh laseh ustvarjala igro toplih senc in njene prsi, za katere ji ni prišlo niti na misel, da bi si jih ogrnila, so z rožnatimi vršički nezadržno privabljale ljubkovanje, prav kot strelovodi strela. Dve solzi sta ji spolzeli po medlih licih in skušala se je nasmehnuti.

– Avrelij, dragi moj, je rekla, verjamem v vas.

Razvnet od besed svoje ljubljene, se je Avrelij pognal iz sobe in si na zatemnjenem stopnišču razbil nos, ker je bila ura štiri zjutraj in je stikalna ura na stopnišču že zdavnaj prekinila tok.

III

Kirurg se je, v dvomih, praskal po nosu. Po njegovem mnenju je operacija nekoliko izstopala iz normalnih okvirov.

– Dragi gospod, je rekel Avreliju, moram priznati, da je to, kar me prosite, res neobičajno. Krepke postave ste, je dodal, ko je potežkal podvojen predmet spora, in s temle bi lahko imeli cel kup otrok.

– Doktor, je preprosto rekel Avrelij z jokavim glasom, za mojo srečo gre.

– Dovolite vendar, da vas vprašam, zakaj? je rekel kirurg in z obžalovanjem izpustil tisto, kar se je branil operirati.

Avrelij si je spet nataknil nogavice in gate.

– Dekle, ki jo ljubim, je rekel, želi biti ljubljena od impotentnega.

Zdravnik se je popraskal po glavi.

– Ha! je rekel. No dobro, če vam vse to odrežem, boste seveda nesposobni za razmnoževanje, vendar to ne bo onemogočilo demonstracije zunanjih karakteristik moškosti... kako bi rekel... z vštetim ponosom.

– Oh, je užaloščen rekel Avrelij.

– Poslušajte, je rekel zdravnik, močno mamilo...

– Nič me ne pomiri, doktor, je rekel Avrelij. Niti Bernstein.

– Oh, je rekel zdravnik, dobra elastika, veste...

– Hmm... je rekel Avrelij.

– Tako, je rekel zdravnik. To je rešitev. Preden greste k svoji strastni ljubezni, si torej vzemite eno normalno deklico in kakšno uro vadite z njo...

Avrelij je razmišljal.

– Genialno! je rekel. Za Mirando... bom storil to.

IV

Miranda ga je sprejela v oblačilu Botticellijeve Venere. Manjkala je školjka Saint-Jacques in lasje so bili krajši, vendar je bila iluzija popolna.

Avrelij se je trikrat posladkal pri neki prijateljici, katere živalski temperament je zahteval običajno ljubezen. Bil je na smrt utrujen.

– Ljubi, je rekla Miranda, ko ga je zagledala. Torej je gotovo!

Avrelij se je takoj spravil v posteljo in se stisnil v Mirandino naročje. Z večjim poljubom ga je skoraj spravila v nezavest.

V

Zbudil se je okrog enajstih zjutraj, izčrpan čez vsako mero. Bil je sam v postelji. Takoj zatem jo je videl priti iz kopalnice. Bila je polna modric. Planila je k njemu.

– Ljubezen moja... je rekla. Odkril si mi srečo. Pridi, se bova poročila...

– Jaz... kaj... je rekel Avrelij.

– Ljubim te, je rekla Miranda. Veš...

Zardela je...

– Veš, kolikokrat si me to noč ljubil? je končala.

Avrelij je odkimal in Miranda je stegnila obe roki, z upognjenimi palci.

– Enkrat, dvakrat, trikrat... štirikrat... je štel Avrelij.

Ko je prišel do osem, se je spet onesvestil. Preden pa je omedlel, je še slišal Mirando, ki je vzkliknila:

– Moje sanje se bodo končno uresničile... poročiti se z impotentnežem.

Kar, skratka, ni težko: tega je v Saint-Germain-des-Près vedno več, kot dokazuje ta resnična zgodba.

Izbrala, prevedla in spremno opombo napisala Nadja Dobnik

Boris Vian je poleg romanov, pesmi, šansonov, dram in številnih drugih tekstov napisal tudi celo vrsto kratkih zgodb, ki so bile objavljene v zbirkah *Mravljinici* (*Les Fourmis*) in *Volkodlak* (*Lout-Garou*).

Zgodbi *Materinstvo* (*Maternité*) in *Impotentnež* (*L'Impuissant*), ki sta bili prvič objavljeni leta 1981, torej več kot dvajset let po avtorjevi smrti, v zbirki neobjavljenih kratkih zgodb z naslovom *Ratichon baigneur* (*Far na kopanju*), bosta verjetno prava poslastica za vse vrste slovenskih patafizikov.